

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Město Lovosice,**
sídlem Školní 407/2, 410 02 Lovosice,
zastoupený Mgr. Ondřejem Pojkarem, advokátem,
sídlem Dlouhá 67/39, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. KUUK/094965/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. KUUK/094965/2023, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 11. 2022, č. j. ODSH 135239/2022, jímž byla dle § 51 odst. 3 a § 67 odst. 1 správního řádu zamítnuta žádost žalobce ze dne 3. 11. 2022, o stavební povolení na stavbu „*Lovosice - lávka přes Labe*“, na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ v katastrálním území X a pozemcích parc. č. XK, XL, XM, XN v katastrálním území X. Žalobce se současně domáhal toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby obecně namítl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž jím bylo též porušeno jeho právo na spravedlivý proces a žalovaným ve věci nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Následně žalobce uvedl, že napadá závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České středohoří, regionálního pracoviště Správa CHKO České středohoří (dále jen „AOPK“), ze dne 9. 9. 2022, č. j. SR/1411/UL/2017-21, neboť toto závazné stanovisko považuje za nepřezkoumatelné, vydané v rozporu se zákonem, nešetřící práva nabytá v dobré víře a neodpovídající okolnostem daného případu. Zároveň dle žalobce nebylo v rámci vydání odkazovaného závazného stanoviska postupováno tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly mezi vydanými správními akty ve shodných nebo podobných případech.
4. K tomu žalobce zrekapituloval že AOPK vydala dne 16. 3. 2021 pod č. j. SR/1411/UL/2017-14 k danému stavebnímu záměru souhlasné stanovisko, avšak poté vydala dne 9. 9. 2022 pod č. j. SR/1411/UL/2017-21 právě namítané nesouhlasné stanovisko. Doplnil také, že původní stavební záměr byl sice pozměněn, avšak takovým způsobem, že se změna vyústění předmětné lávky, oproti původní AOPK odsouhlasené variantě, dotkne méně pozemků než v původním odsouhlaseném záměru.
5. S odkazem na obsah namítaného závazného stanoviska žalobce dále uvedl, že dotčený stavební záměr bude dle původní i nové varianty napojen na nábrežní cestu, a proto shledává negativní stanovisko AOPK nesmyslným. Podle žalobce pak AOPK nesouhlasila s napojením na stávající nábrežní nezápevněnou cestu vedoucí do Píšťan. AOPK však ve věci nebyla žádána o vyjádření se k napojení na nábrežní cestu, ale ke změně projektu lávky samotné – tzn. ke změně projektové dokumentace lávky spočívající ve změně nástupní/výstupní rampy, nikoliv jejího dalšího napojení. Žalobce poté zmínil, že AOPK byla na místním šetření dne 20. 7. 2022 s předmětným záměrem podrobně seznámena a s jeho realizací souhlasila za předpokladu, že nedojde k zásahu do břehového porostu výstavbou zpevněné cesty. Toto žalobce přislíbil, a proto se mu postoj AOPK jeví jako netransparentní, nepředvídatelný a nechránící práva nabytá v dobré víře žalobcem. AOPK dle žalobce v nesouhlasném závazném stanovisku argumentovala i tím, že na dotčené území bude vyvíjen antropogenní tlak, na jehož základě lze očekávat kácení dřevin. K tomu žalobce opětovně uvedl, že se AOPK zabývala jinou okolností než toliko stavebním záměrem, přičemž ani nedisponovala žádnými argumenty a podklady, které by onen tlak dokazovaly. Daný závěr tak byl učiněn toliko na domněnkách AOPK bez racionálního doložení. AOPK také uvedlo zvýšenou míru rušení zvláště chráněných živočichů antropogenním tlakem, což je však dle žalobce nepodložený názor, který se váže na okolnosti od stavby odlišné, které ani nemusí nastat. Pokud AOPK v dotčeném stanovisku popsala, že se jedná o biotop zvláště chráněných druhů živočichů, pak na tuto skutečnost nebyl žalobce upozorněn v dřívějších stanoviscích dotčených orgánů. K tomu žalobce současně doplnil, že tuto okolnost vzala AOPK v potaz již při vydání původního souhlasného stanoviska. Přestože tedy bude novým záměrem dotčeno méně pozemků, AOPK změnila přístup k danému záměru a vydala závazné stanovisko nesouhlasné. AOPK rovněž upozornila na fakt, že nelze vyloučit budoucí potřebu zpevnit nábrežní cestu, avšak takovou variantu žalobce už dříve odmítl. Žalobce totiž není vlastníkem pozemků, ke kterým se váže obava AOPK o jejich budoucí potřebě zpevnění. Následně opětovně zdůraznil, že bylo žádáno o vyjádření se AOPK ke

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavbě lávky samotné, nikoliv o vyjádření se k cyklostezce, či dalších navazujících ploch a jejich stavebnímu řešení. K výstavbě dalších cest, stezek, komunikací, či infrastruktury přitom dle žalobce nedojde. Jestliže AOPK vyjádřila též obavu z kácení dřevin, žalobce upozornil na skutečnost, že k rozhodnutí o kácení dřevin je příslušná obec, v jejímž katastru se dřeviny nachází, a tudíž AOPK zasáhla do kompetencí jiného správního orgánu. AOPK zmínila i rozpor stavebního záměru s plánem CHKO ČS 2015 – 2024, přičemž žalobci není zřejmé, proč v dřívějším souhlasném stanovisku ze dne 16. 3. 2021 na tuto skutečnost nebyl upozorněn. Žalobce dále konstatoval, že v souvislosti s výstavbou lávky zamýšlí pokácení přibližně 8 stromů, nicméně na tuto skutečnost byla AOPK již v roce 2021 upozorněna a neměla proti tomu žádných námitek. AOPK tedy ve věci vyhodnotila, že nová varianta bude z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny výrazně méně příznivá, avšak dle žalobce neuvedla důvody, které ji k tomuto závěru vedly. AOPK se současně detailně zabývala územím Havraního ostrova, ačkoliv se jednalo o území mimo její působnost, a proto bylo zcela nadbytečným se jím v namítaném závazném stanovisku zabývat. Žalovaný závěrem zmínil, že AOPK byla dne 20. 7. 2022 přítomna na místním šetření v dotčené lokalitě, přičemž (nové) umístění sjezdu z lávky bylo jejím pracovníkům představeno. Ze strany pracovníků AOPK pak byly sděleny toliko obavy o zachování břehových porostů v původní podobě, kterou je dle žalobce nízká travní vegetace, pravidelně sečená obcí Píšťany, s umístěným inventářem v podobě laviček a odpadkových košů, využívaných v rámci procházek a cyklovýletů obyvatel. Podle žalobce tak v kontextu negativního stanoviska AOPK nedošlo k naplnění základních principů dobré správy a nedodržení jeho práv nabytých v dobré víře.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že veškeré žalobní námitky směřují proti obsahu závazného stanoviska AOPK ze dne 9. 9. 2022, jímž byl žalovaný při svém rozhodování vázán, a které bylo v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2023, č. j. MZP/2023/530/703. Dle žalovaného se tak negativní výrok daného závazného stanoviska nezbytně odrazil v samotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeném rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
11. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
12. V nyní projednávaném případě pak zdejší soud upozorňuje na fakt, že odvolací námitky žalobce v zásadě směřovaly proti obsahu negativního závazného stanoviska AOPK ze dne 9. 9. 2022, č. j. SR/1411/UL/2017-21. Pokud tedy byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, odvolací správní orgán – tj. žalovaný – ve věci musel postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu, dle něhož jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
13. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30).
14. Nadřízený dotčený orgán je přitom primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu poté v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je proto třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko uvedené náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65).

15. Nutno též doplnit, že z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je závazným podkladem konečného rozhodnutí, je nicméně soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna právě v rámci přezkumu konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Dospěje-li soud při přezkumu závazného stanoviska k závěru, že je vadné, resp. nezákonné, s vlivem na finální napadené správní rozhodnutí, zruší soud toto správní rozhodnutí a s vadou, resp. nezákonností, závazného stanoviska se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83).
16. K přezkumu závazných stanovisek v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. soud dále v obecné rovině uvádí, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, nebo ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).
17. Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by však mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, nebo ze dne 18. 1. 2024, č. j. 9 As 232/2023-37). Musí z něj být tedy zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení věci. Odborné posouzení současně musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26, nebo ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22). Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má totiž zpravidla za následek nepřezkoumatelnost samotného správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014). Na soudu tudíž je, aby přezkoumal, zda závazné stanovisko tvořící podklad napadeného rozhodnutí výše popsaná kritéria splňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2022, č. j. 4 As 436/2021-28).
18. Jedná-li se poté o rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, je třeba zdůraznit, že úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námítky. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, zajistil doplnění revizního závazného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námítky, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány.
19. Je-li závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, obvykle postačí ty odvolací námítky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na revizní závazné stanovisko, doplněné citací jeho příslušné části (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42, či ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. V řešeném případě žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že „[j]elikož odvolání směřovalo proti obsahu výše uvedeného závazného stanoviska AOPK, požádal odvolací orgán dne 12. 12. 2022 podle ust. § 149 odst. 7 správního řádu Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“), jakožto správní orgán nadřízený AOPK, o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Dne 5. 6. 2023 bylo KÚ ÚK, UPS doručeno závazné stanovisko MŽP č. j. MZP/2023/530/703, ze dne 31. 5. 2023, kterým bylo potvrzeno nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 9. 9. 2022, vůči kterému odvolání směřovalo. Důvody pro potvrzení závazného stanoviska MŽP uvedlo v části odůvodnění. Uvedené závazné stanovisko MŽP bylo doručováno taktéž odvolateli, který je tedy s jeho obsahem srozuměn. Odvolací orgán navíc opatřením ze dne 5. 6. 2023 v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu oznámil odvolateli (účastníku řízení), že má možnost před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. (...) Dle ust. § 149 odst. 6 správního řádu, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. (...) Dle obsahu závazného stanoviska AOPK nesouhlasí s novou variantou spočívající v jiné podobě sjezdu z lávky na pravém břehu řeky Labe, tedy v podstatě nesouhlasí se změnou umístění stavby. Jak KÚ ÚK, UPS zjistil, změna územního rozhodnutí však projednána nebyla a speciální stavební úřad rozhodoval ve věci, aniž by prvotně odvolatele vyzval k předložení změny územního rozhodnutí. (...) Zásadní skutečností pro rozhodnutí odvolacího orgánu je potvrzené negativní závazné stanovisko AOPK, tj. odvolací orgán nemohl rozhodnout jinak, v důsledku čehož již neposuzoval věcné důvody pro zrušení rozhodnutí.“
21. Soud dále poukazuje na fakt, že žalobce v podaném odvolání proti obsahu negativního závazného stanoviska AOPK ze dne 9. 9. 2022 uplatnil námitky obsahově totožné s již výše rekapitulovanou žalobní argumentací vztahující se právě k tomuto stanovisku (viz odst. 5 tohoto rozsudku). Těmito tvrzeními žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval, jelikož v daném kontextu plně odkázal právě na obsah závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2023, č. j. MZP/2023/530/703, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno dříve vydané nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 9. 9. 2022, jak se podává ze shora citovaného, přičemž tedy žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K tomu žalovaný zároveň uvedl, že byl žalobce s nadepsanými závaznými stanovisky, resp. jejich odůvodněním, v průběhu správního řízení seznámen.
22. Podle § 149 odst. 6 správního řádu přitom platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne, a proto jedná-li se o výrok napadeného rozhodnutí, byl žalovaný vázán obsahem revizního závazného stanoviska. Současně však bylo na žalovaném, aby argumenty z tohoto stanoviska zapracoval do odůvodnění napadeného rozhodnutí takovým způsobem, aby z jeho obsahu bylo jasné, z jakých důvodů nebylo možno žádosti žalobce o vydání stavebního povolení k dotčenému stavebnímu záměru vyhovět. Vycházeje z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu pak zdejší soud ve věci vyhodnotil, že vzhledem k tomu, že namítané závazné stanovisko AOPK bylo následně potvrzeno revizním závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí jako nadřízeného orgánu, přičemž tato stanoviska (resp. jejich odůvodnění) byla žalobci známa, postačovalo ve vazbě na uplatněnou odvolací argumentaci, pro kterou bylo revizní závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat ji v rámci napadeného rozhodnutí o odvolání právě odkazem na dané potvrzující závazné stanovisko. Žalovaný tak v projednávaném případě dle hodnocení soudu dostal shora popsáním (značně benevolentním) požadavkům na přezkoumatelnost odůvodnění odvolacího rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem, když jednoznačně odkázal na věcné vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku AOPK. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadřízeným dotčeným orgánem, který k tomu byl primárně povolán –tj. Ministerstvem životního prostředí.

23. V kontextu odkazovaných judikатурních závěrů a žalobkyní uplatněných námitek se zdejší soud ve věci současně nutně zabýval otázkou, zda revizní závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2023 vydané podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k závaznému stanovisku AOPK, dále též přezkoumatelné hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly.
24. Ve vztahu k žalobní argumentaci týkající se nepřezkoumatelnosti odborných závěrů AOPK, resp. Ministerstva životního prostředí jakožto nadřízeného dotčeného orgánu, pak soud vyhodnotil, že takovým deficitem namítané revizní závazné stanovisko netrpí. K tomu lze nejprve poukázat na str. 2 až 4 revizního závazného stanoviska, kde Ministerstvo životního prostředí v úplnosti zrekapitulovalo obsah odvolacích námitek žalobce směřujících vůči závěrům AOPK uvedeným v nesouhlasném stanovisku ze dne 9. 9. 2022. Následně na str. 4 až 7 revizního závazného stanoviska Ministerstvo životního prostředí odkázalo na relevantní právní úpravu, dosavadní průběh projednávaného případu s přímou vazbou na úkony AOPK a popsalo, že se podle projektové dokumentace jedná o změnu stavebního záměru, „dle kterého má být na p. p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ v k. ú. X a na p. p. č. XK, XL, XM v k. ú. X umístěna lávka přes Labe a související nájezdové rampy, jejichž účelem je propojení obou břehů řeky Labe a zpřístupnění obou březí sítě jednotlivých cyklistických komunikací, a to jak stávajících, tak i plánovaných, na obou březích Labe. Dalším účelem lávky je zajištění přístupu z města Lovosice do rekreační oblasti Žernosecká jezera a opačně z obce Píšťany do města Lovosice. Záměr, nazvaný „Lovosice – lávka přes Labe“ se na p. p. č. XK nachází ve IV. zóně CHKO České středohoří, mimo zastavěné území obce Píšťany a v těsném sousedství CHKO České středohoří.“ Dále na str. 7 až 8 revizního závazného stanoviska Ministerstvo životního prostředí zdůraznilo, že odvoláním napadené závazné stanovisko AOPK ze dne 9. 9. 2022 bylo vydáno podle § 4 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), přičemž ve vazbě na tato ustanovení konstatovalo, že „údolní niva toku Labe, ve které má být situována výstupní/nástupní rampa na píšťanské straně, je významným krajinným prvkem, a to ze zákona. (...) Nadřízený orgán je toho názoru, že navrhovanou změnou záměru s ohledem na pozici sjezdu z lávky dochází ke kolizi se zájmy chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny. Konkrétně se jedná o zásah, který by mohl vést k poškození významného krajinného prvku, který představuje údolní niva a ohrožení, resp. oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce.“ K tomu se Ministerstvo životního prostředí ztotožnilo s odůvodněním nesouhlasného závazného stanoviska AOPK, ve kterém bylo vysloveno, že „k původnímu záměru, který lávku logicky napojoval na stávající vedení cyklotrasy 2A po polní cestě, a následně po asfaltové komunikaci (takto vymezeno v územním plánu a značeno v turistických mapách), vydala Agentura souhlasné závazné stanovisko. Vybudováním záměru dopravní stavby „stezka pro chodce a cyklisty“ v nové podobě by došlo k nasměrování pěších a cyklistů a přeložení cyklotrasy 2A do prostoru přírodě blízkého břehu Labe v délce 400 m, který je součástí regionálního biocentra 1277 Píšťany. Se zvýšeným pohybem pěších a zejména cyklistů, lze očekávat zvýšení antropogenního tlaku na území. Tento tlak lze očekávat zejména na kácení dřevin v blízkosti cesty podél vodního toku v zájmu prevence a zajištění bezpečnosti cyklistů a chodců. Jedná se zde mj. o zmíněné topoly černé (*Populus nigra*). Dále lze očekávat zvýšenou míru rušení zvláště chráněných druhů. Širší území je potravním teritoriem a biotopem zvláště chráněného druhu bobr evropský i řady dalších druhů, které se v území pohybují a nachází zde vhodné prostředí. Jedná se o místo pobytu např. kriticky ohroženého morčáka velkého (*Mergus merganser*), silně ohrožených ledňáčka říčního (*Alcedo Shodu* s prvopisem potvrzuje G. Z.

atthis) a píška obecného (*Actitis hypoleucos*). Místa přírodního charakteru na březích dolního Labe s porosty lužního typu nejsou příliš četná, neboť došlo k jejich postupnému zaboru nebo ovlivnění zástavbou (rekreační a obytná), objekty pro plavbu (vývaziště, přístaviště apod.), nebo objekty výroby, loděnic, sportovních areálů atd. Jedná se přitom o území s přírodními biotopy.... Území představuje fragment lužní vegetace mezi významnými lužními lokalitami, jimiž je Havraní ostrov a Pišťanský luh. Z povahy záměru, kterým je dopravní stavba „stezka pro chodce a cyklisty“ ústící do trvalého travního porostu na p. p. č. XK v k. ú. X, a jeho následného využívání, nelze vyloučit budoucí potřebu zpevnit cestu (vyjždění kolejí, rozšiřování cesty objížděním rozježděných úseků) a území v takovém rozsahu dále urbanizovat. (...) Niva Labe zde bude narušena vykácením přirozené vegetace a jejím nahrazením dopravní stavbou na území o rozloze cca 0,3 ha.“ Ministerstvo životního prostředí poté na str. 8 až 9 revizního závazného stanoviska popsalo podmínky dříve vydaných stanovisek AOPK ve vztahu k původnímu stavebnímu záměru, jakož i výstup z místního šetření ze dne 20. 7. 2022 k předmětnému (změněnému) stavebnímu záměru. Závěrem se Ministerstvo životního prostředí na str. 9 až 11 revizního závazného stanoviska zabývalo právě odvolací argumentací žalobce směřující proti nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK.

25. Jedná-li se přitom o uplatněnou žalobní námitku, že je dotčený stavební záměr u původní i nové varianty napojován na nábrežní cestu, a proto žalobce shledává negativní stanovisko AOPK nesmyslným, soud k tomu předně poukazuje na odůvodnění revizního závazného stanoviska, ve kterém bylo zřejmým způsobem popsáno, že „vzhledem ke skutečnosti, že v nové žádosti o vydání závazného stanoviska ke změně stavebního záměru, došlo k zásadní změně v napojení rampy (sjezdu z lávky) na pišťanské straně, oproti původně navrženému sjezdu, došlo dle nadřízeného orgánu k zásadní změně. V navrhovaném záměru sjezdu z lávky došlo k zásadní změně v napojení nájezdu na rampu, který je nově stočen obloukem k východu a napojen na pišťanské straně na vyšlapanou cestu v břehovém porostu. Odvolatel ve svém odvolání uvádí, že vzhledem k okolnostem nemožnosti stavby v původní variantě bylo třeba přistoupit ke změně vyústění lávky. Odvolatel však nerozvádí závažnost okolností vedoucích ke změně původního záměru, a tudíž není v možnostech nadřízeného orgánu tyto nespecifikované okolnosti vzít v úvahu při rozhodování o potvrzení či změně napadeného závazného stanoviska. V původním záměru, ke kterému Agentura vydávala souhlasná závazná stanoviska č. j. SR/1411/UL/2017-8 ze dne 3. 4. 2018 a SR/1411/UL/2017-10 ze dne 18. 2. 2019, byl sjezd na pišťanské straně napojen na stávající místní komunikaci vedoucí z obce Pišťany a která je zároveň stávající cyklotrasou 2A. Novým záměrem však došlo k zásadní změně v napojení sjezdu, kdy má být nově rampa na pišťanském předpolí stočena obloukem k východu a napojena na nezpevněnou nábrežní cestu do prostoru přírodě blízkého břehu Labe v délce 400 m, který je součástí regionálního biocentra 1277 Pišťany. Odvolatel namítá, že Agenturu „nežádal o vyjádření k napojení na nábrežní cestu, ale ke změně projektu lávky samotné, tzn. ke změně projektové dokumentace lávky, spočívající ve změně nástupní/výstupní rampy, nikoli o napojení“. K tomu odvolací dotčený orgán uvádí, že rampa však napojuje lávku na nábrežní cestu, z tohoto důvodu změna nástupní/výstupní varianty logicky musí řešit i charakter napojení a vlastní umístění rampy, a z tohoto důvodu se tak jedná o nerelevantní námitku odvolatele. V nově navrhované variantě (jak nadřízený orgán zjistil při místním šetření dne 2. 5. 2023), je nástupní/výstupní rampa svedena na vyšlapanou cestu v břehovém porostu významného krajinného prvku údolní nivy řeky Labe.“ Z výše citovaného je pak dle soudu naprosto zjevný zásadní rozdíl mezi původní a nově posuzovanou variantou předmětného stavebního záměru, a to konkrétně v části napojení rampy (sjezdu z lávky) na pišťanské straně – tj. v podstatně odlišném místě. Tento popis současně plně odpovídá i obsahu správního spisu, resp. informace uvedené Ministerstvem životního prostředí mají v projektové dokumentaci ke stavebnímu záměru (v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

původní a změněné variantě) zjevnou oporu. Ostatně sám žalobce v řešeném případě podal novou žádost o vydání závazného stanoviska právě z důvodu této změny stavebního záměru (viz žádost žalobce o schválení změny PD ze dne 11. 2. 2022 a její doplnění ze dne 2. 8. 2022), ačkoliv se ji nyní snaží jistým způsobem, nicméně nepřiléhavě a nedůvodně, relativizovat či bagatelizovat. Dle názoru soudu se však za vyvstálých okolností, najisto seznatelných z obsahu spisové dokumentace, které Ministerstvo životního prostředí (resp. i AOPK) řádně zohlednilo, přičemž jednoznačně popsalo, že se jedná o zásadně odlišnou variantu stavebního záměru od varianty původní, k níž bylo dříve vydáno souhlasné stanovisko AOPK, může žalobce bez dalšího jen stěží (nadto zcela obecně) dovolávat legitimního očekávání či ochrany práv nabytých v dobré víře.

26. Zároveň soudu v této souvislosti není z blíže nespecifikovaného tvrzení žalobce zřejmé ani to, jak mělo být postupem správních orgánů či dotčených orgánů ve věci zasaženo žalobcovo právo na spravedlivý proces a nedodržen princip dobré správy. K tomu soud pro úplnost odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že „[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“ Soud zároveň není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
27. Pokud žalobce dále namítl, že AOPK ve věci nebyla žádána o vyjádření se k napojení na nábrežní cestu, ale ke změně projektu lávky samotné, pak ani toto žalobní tvrzení soud neshledal důvodným. Nutno nejprve zdůraznit, že nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 9. 9. 2022 bylo ve věci vydáno podle § 4 odst. 2 a § 44 odst. 1 ZOPK.
28. Podle § 44 odst. 1 ZOPK platí, že bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti.
29. Orgán ochrany přírody přitom v závazném stanovisku zhodnotí, zda zamýšlená stavba nebo činnost podle stavebního nebo vodního zákona není v rozporu s cíli a účelem ZOPK, s cíli a účelem ochrany zvláště chráněných území a zda případná realizace stavby či činnosti neohrozí či nepoškodí dochovaný stav přírodních ekosystémů a druhové biodiverzity v dotčeném zvláště chráněném území (srov. Stejskal, V.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.*, Wolters Kluwer, k § 44). Orgán ochrany přírody tak musí vycházet z účelu zákona a z účelu a cílů ochrany zvláště chráněného území; významným vodítkem jsou odborné a koncepční dokumenty ochrany přírody ve vztahu ke konkrétnímu zvláště chráněnému území. Na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho odborného posouzení musí orgán ochrany přírody uvážit, zda konkrétní stavební či jiný záměr dle projektové dokumentace není nepřijatelným ohrožením či poškozením dochovaného stavu přírodního prostředí, a tuto úvahu přezkoumatelně uvést v odůvodnění závazného stanoviska (srov. Jelínková, J.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Praktický komentář.*, Wolters Kluwer, k § 44).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Dle § 4 odst. 2 téhož zákona jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umisťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků. Podle § 3 odst. 1 písm. b) ZOPK současně platí, že významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašelinště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy.
31. Výkladem § 44 odst. 1 ZOPK se zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 2. 3. 2021, č. j. 10 As 23/2019-32, konstatoval, že „[h]lediska, jež má orgán ochrany přírody při vydání závazného stanoviska hodnotit, zákon nestanoví, nicméně je zřejmé, že smyslem vydání závazného stanoviska je naplnění účelu zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomuto závěru dospěl NSS i v rozsudku ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 44/2007-64, v němž uvedl, že orgán ochrany přírody „musí při úvaze, zda souhlas podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny má být udělen, či nikoliv, vycházet z účelu zákona o ochraně přírody a krajiny (viz především § 1), zejména pak z účelu ochrany zvláště chráněných území. (...) Při vydávání stanoviska podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny blíže hodnotí orgán ochrany přírody a krajiny rovněž např. aspekty týkající se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky.“
32. Ve světle shora uvedených skutečností se tak nelze ztotožnit se zjednodušujícím tvrzením žalobce, že AOPK, resp. Ministerstvem životního prostředí, nemělo být v kontextu předmětného stavebního záměru přihlíženo k širším vztahům v rámci dotčené lokality – tedy právě k veškerým relevantním aspektům týkajícím se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky. Dle názoru soudu tudíž nadřízený dotčený orgán v souladu s odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu v revizním závazném stanovisku srozumitelně a odpovídajícím způsobem vyložil, že „[v]ýstavbou nové varianty nástupní/výstupní rampy by logicky došlo k nutnému zásahu do břehového porostu, ať již samotnou výstavbou, či po jejím vybudování pohybem pěších turistů nebo cyklistů. Nově navrženou variantou rampy by nutně došlo k vykácení přirozené vegetace a 9 ks topolů černých, kriticky ohroženého druhu. (...) níva Labe by zde byla narušena vykácením přirozené vegetace a jejím nahrazením dopravní stavbou, kdy by v případě takovéto lokality měl být trend opačný, tj. podporování přirozené obnovy porostů včetně dosadby cílových druhů (topol černý) a provádění vhodných revitalizačních opatření, nadřízený orgán v tomto případě zohlednil významný biotop (regionální biocentrum), před napojením, které je navrhováno na vyšlapanou cestu v břehovém porostu. I když odvolatel uvádí, že charakter břehové cesty na pravém břehu Labe by zůstal zachován ve stávajícím stavu přírodního charakteru, je třeba vzít v úvahu, že k zachování stávajícího přírodního charakteru údolní nivy řeky Labe, je zbytečné budovat takto mohutnou a do tohoto místa svedenou rampu. Vyvedením uživatelů lávky, prostřednictvím nově navrhované rampy, do travního porostu na p. p. č. XK a XN v k. ú. X by došlo ke zvýšení antropogenního tlaku v přírodě blízkém území na břehu Labe, kdy by byl logicky do těchto míst směřován pohyb pěších a cyklistů.“ Současně lze poukázat také na to, že již v nesouhlasném stanovisku AOPK bylo též uvedeno, že lze dále očekávat zvýšenou míru rušení zvláště chráněných druhů, neboť je širší území potravním teritoriem a biotopem zvláště chráněného druhu bobr evropský i řady dalších vyjmenovaných druhů, které se v území pohybují a nachází zde vhodné prostředí. Místa přírodního charakteru na březích dolního Labe s porosty lužního typu nejsou dle AOPK příliš četná, neboť došlo k jejich postupnému zaboru nebo ovlivnění zástavbou, přičemž se jedná o území s přírodními biotopy. V daném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohledu je zároveň třeba upozornit na skutečnost, že podstatou nesouhlasného závazného stanoviska je to, že oproti dříve odsouhlasené verzi stavebního záměru, je v nově navrhované variantě nástupní/výstupní rampa svedena do břehové části – konkrétně na (pouze) vyšlapanou cestu v břehovém porostu významného krajinného prvku údolní nivy řeky Labe.

33. V návaznosti na výše uvedené soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že se AOPK zabývala jinými okolnostmi než samotným stavebním záměrem, pokud zmínila, že na dotčené území bude vyvíjen zvýšený antropogenní tlak včetně rušení zvláště chráněných živočichů a kácení dřevin, přičemž v tomto ohledu ani nedisponovala žádnými argumenty a podklady, které by onen tlak dokazovaly. Nad rámec již popsaného zdejší soud k dané námitce konstatuje, že i v této části se AOPK jako orgán ochrany přírody a krajiny seznatelně zabývala okolnostmi týkajícími se vlivu (změněného) stavebního záměru na dotčenou lokalitu – konkrétně břehovou část údolní nivy na píšťanské straně – a její typické prvky, přičemž samotné zvýšení antropogenního tlaku, tedy tlaku vznikajícího činností člověka, na tuto oblast je naprosto logickým důsledkem předkládaného stavebního díla – tj. lávky přes Labe, jejímž zřejmým účelem je propojení obou břehů řeky Labe a zpřístupnění obouobřížní sítě cyklistických komunikací na obou březích Labe, jakož i zajištění přístupu z města Lovosice do rekreační oblasti Žernosecká jezera a opačně z obce Píšťany do města Lovosice. S ohledem na jasnou specifikaci (vyobrazení), charakter a účel předmětného (změněného) stavebního záměru, což jsou informace jednoznačně plynoucí z předložené projektové dokumentace ve spojení s dokumentací AOPK, tak dle soudu nelze tvrdit, že by nadepsané závěry dotčeného orgánu, resp. i nadřízeného dotčeného orgánu, byly založeny toliko na ničím nepodložených domněnkách. Na daný stavební záměr přitom nebylo v kontextu hodnocení naplnění účelu ZOPK možno nahlížet toliko izolovaně jako na prosté stavební dílo, ale muselo být uváženo o veškerých hlediscích týkajících se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky.
34. K žalobnímu tvrzení, že AOPK v nesouhlasném závazném stanovisku popsala, že se jedná o biotop zvláště chráněných druhů živočichů, avšak žalobce na tuto skutečnost nebyl upozorněn v dřívějších stanoviscích dotčených orgánů, soud ve stručnosti uvádí, že žalobce v tomto ohledu znovu opomíjí pro věc stěžejní fakt, že v navrhovaném záměru došlo k zásadní změně v napojení nástupní/výstupní rampy (viz původní a změněná projektová dokumentace), který je nově stočen obloukem k východu a napojen na píšťanské straně na břehovou část – vyšlapanou cestu v břehovém porostu – významného krajinného prvku údolní nivy řeky Labe. V původní (dříve odsouhlasené) variantě záměru přitom byla lávka na píšťanské straně napojena na stávající vedení cyklotrasy 2A po polní cestě, a následně po asfaltové komunikaci; tedy samotné vyústění lávky na píšťanské straně bylo řešeno podstatně odlišným způsobem, a zcela logicky tudíž i s jinými uvažovanými důsledky na dotčenou břehovou část krajiny a její specifické prvky.
35. Stejně tak lze shledat nedůvodnou obecnou námitku žalobce, že sice v souvislosti s výstavbou lávky „*zamýšlí pokácení přibližně 8 stromů*“, nicméně na tuto skutečnost byla AOPK upozorněna již v roce 2021 a neměla proti tomu žádných námitek. I zde je totiž třeba zdůraznit to, že vzhledem k zásadní změně stavebního záměru stran napojení nástupní/výstupní rampy na píšťanské straně na břehovou část údolní nivy řeky Labe, se poukazované kácení dle projektové dokumentace dotýká jiných stromů rostoucích v odlišné části území dotčeného právě novým umístěním nástupní/výstupní rampy dané lávky – tj. jiných prvků krajiny. K poznámce žalobce, že je k rozhodnutí o kácení dřevin příslušná obec, v jejímž katastru se tyto dřeviny nachází, poté soud uvádí, že AOPK jako dotčený

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán, resp. ani Ministerstvo životního prostředí jako nadřízený dotčený orgán, nezasáhly do kompetencí jiného správního orgánu, neboť i v této části postupovaly v souladu s dříve poukazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž tak bylo v odůvodnění revizního závazného stanoviska jasné konstatováno, že *„Agentura v napadeném stanovisku uvádí, že orgánem, příslušným k povolení kácení dřevin je sice příslušný Obecní úřad Píšťany, ale vzhledem k tomu, že se jedná o návrh kácení 9 ks topolu černého, dle Červeného seznamu druh C1t, tedy kriticky ohrožený druh ustupující a niva Labe by zde byla narušena vykácením přirozené vegetace a jejím nahrazením dopravní stavbou, kdy by v případě takovéto lokality měl být trend opačný, tj. podporování přirozené obnovy porostů včetně dosadby cílových druhů (topol černý) a provádění vhodných revitalizačních opatření, nadřízený orgán v tomto případě zohlednil významný biotop (regionální biocentrum), před napojením, které je navrhováno na vyšlapanou cestu v břehovém porostu.“*

36. Nepřípadně zjednodušujícím pak soud shledal též povšechné tvrzení žalobce, že mu není zřejmé, proč AOPK v nesouhlasném závazném stanovisku zmínila i rozpor stavebního záměru s plánem CHKO ČS 2015 – 2024, když v dřívějším souhlasném stanovisku ze dne 16. 3. 2021 na tuto skutečnost nebyl upozorněn. Žalobce však i v této části seznatelně vytrhnul z kontextu jisté informace obsažené v odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska AOPK, které pak vyložil zcela izolovaně – tj. bez komplexního zohlednění veškerých skutečností a úvah v něm popsanych. Současně je v návaznosti na předcházející odstavec tohoto rozsudku nutno doplnit, že v daném nesouhlasném závazném stanovisku bylo k odkazovanému plánu CHKO ČS 2015 – 2024 v úplnosti uvedeno, že je předmětný záměr *„rovněž v rozporu s plánem péče o CHKO České středohoří 2015 – 2024 v několika bodech: 1. Podporovat ponechávání starých stromů v břehových porostech. Při využívání cesty podél Labe by to nebylo z důvodu bezpečnosti možné. 2. Zajišťovat ochranu niv před morfologickými změnami (v důsledku zásahů do terénu). Při zpevnění povrchu by se záměr neobešel bez morfologických změn nivy. 3. Chránit volnou krajinu před suburbanizací, včetně dopravní infrastruktury.“* I v této souvislosti tedy AOPK svá hodnocení zjevně směřovala k ovlivnění změněným stavebním záměrem nově dotčené břehové části na píšťanské straně jako významného krajinného prvku údolní nivy řeky Labe.
37. Soud poté nepřisvědčil ani obdobně nepřiléhavému tvrzení žalobce, že AOPK upozornila na fakt, že nelze vyloučit budoucí potřebu zpevnit nábrežní cestu, avšak takovou variantu žalobce už dříve odmítl, když ani není vlastníkem pozemků, ke kterým se vázala obava AOPK o jejich budoucí potřebě zpevnění (resp. výstavbě dalších cest, stezek, komunikací, či infrastruktury). V nesouhlasném závazném stanovisku AOPK totiž bylo výslovně uvedeno toliko, že *„z povahy daného záměru, kterým je dopravní stavba „stezka pro chodce a cyklisty“ ústící do trvalého travního porostu na p. p. č. XK v k. ú. X, a jeho následného využívání nelze vyloučit budoucí potřebu zpevnit cestu (vyjíždění kolejí, rozšiřování cesty objížděním rozježděných úseků) a území v takovém rozsahu dále urbanizovat.“* Tuto úvahu dotčeného orgánu je však rovněž třeba vnímat v celkovém kontextu odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska, resp. veškerých v něm uvedených aspektů týkajících se vlivu daného stavebního záměru na řešenou lokalitu a její typické prvky – břehový porost, jak už bylo ostatně shora popsáno v souvislosti se zvýšeným antropogenním tlakem na dotčenou břehovou část území. Nárůst tlaku na tuto lokalitu v důsledku lidské činnosti by přitom s sebou zcela logicky nesl i možnost mj. rozšiřování dosavadní pouze vyšlapané cesty v břehovém porostu, což je okolnost pro orgán ochrany přírody a krajiny jistě relevantní. Naopak pouhý odkaz žalobce na určité vlastnictví pozemků v této lokalitě byl v daném ohledu skutečností nerozhodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. Co se týče poznámky žalobce, že se AOPK zabývala územím Havraního ostrova, ačkoliv se jednalo o území mimo její působnost, a proto bylo zcela nadbytečným se tímto územím v namítaném závazném stanovisku zabývat, pak soud ve stručnosti uvádí, že se v této části ztotožnil s posouzením nadřízeného dotčeného orgánu, který v revizním závazném stanovisku srozumitelně vyhodnotil, že „*neshledává ve vyjádření Agentury nepatřičnost, neboť se jedná o lokalitu, kterou by navrhovaný záměr (uvažovaný sjezd z lávky na Havraní ostrov), mohl negativně ovlivnit. Oblast Havraního ostrova není tím důvodem, proč Agentura v předmětné věci vydala nesouhlasné závazné stanovisko. Agentura v odůvodnění svého nesouhlasného závazného stanoviska pouze upozorňuje na přírodní hodnoty dosud izolovaného ostrova a značné riziko jeho zpřístupnění s ohledem na četný výskyt vzácných a zvláště chráněných druhů, zejména zástupců entomofauny, ornitofauny a chiropterofauny. Celá lokalita Havraního ostrova se nachází těsně za hranicí CHKO České středohoří, pro faunu vlastní CHKO České středohoří má nezastupitelný význam, protože se odtud tyto dobře létající druhy šíří do starých porostů v pravobřežní části Labe, nacházející se již na území CHKO České středohoří.*“ Ani v této souvislosti tedy nelze shledat nezákonnost nesouhlasného závazného stanoviska, resp. vadu napadeného rozhodnutí žalovaného.
39. Pokud žalobce dále zmínil, že AOPK byla na místním šetření dne 20. 7. 2022 s předmětným záměrem podrobně seznámena a s jeho realizací souhlasila za předpokladu, že nedojde k zásahu do břehového porostu výstavbou zpevněné cesty, jedná se dle soudu o seznatelně účelové tvrzení žalobce nemající oporu v obsahu spisové dokumentace, neboť se z poukazovaného zápisu z jednání ze dne 20. 7. 2022 konkrétně podává, že „*[d]nešního dne se na místě sešli účastníci jednání, kteří projednali změnu vyústění lávky přes Labe na straně Píšťan. Projektant doplní projekt o zakončení sjezdu z lávky s napojením na stávající břehovou obslužnou cestu, Projekt bude předložen s novou žádostí na CHKO. Projektant zajistí geodetické vytyčení lávky na straně Píšťan a určí všechny stromy, které budou výstavbou dotčeny a určeny ke kácení. Charakter břehové cesty i do budoucna zůstane zachován ve stávajícím stavu přírodního charakteru včetně okolních porostů.*“ Z citovaného tak nepochybně vyplývá, že žádný souhlas s předmětným (změněným) stavebním záměrem nebyl AOPK udělen, nadto zákonným a právně závazným způsobem. Ostatně, z poukazovaného záznamu z jednání je naproti tomu zřejmé, že byl žalobce v souvislosti s jím povedenou změnou stavebního záměru vyzván k doplnění projektu, jakož i k dalším popsáním úkonům s tím, že projekt změněného záměru následně předloží s novou žádostí právě AOPK k posouzení. Zmínil-li žalobce také, že AOPK v rámci místního šetření dne 20. 7. 2022 sdělila jen obavy o zachování břehových porostů v původní podobě, kterou je dle žalobce nízká travní vegetace, pravidelně sečená obcí Píšťany, s umístěným inventářem v podobě laviček a odpadkových košů, využívaných v rámci procházek a cyklovýletů obyvatel, pak i v této části opomíjí srozumitelný závěr uvedený v revizním závazném stanovisku, že výstavbou nové varianty nástupní/výstupní rampy by došlo k nutnému zásahu do břehového porostu, ať již samotnou výstavbou, či po jejím vybudování pohybem pěších turistů nebo cyklistů, přičemž by tak v dotčeném místě byla niva Labe narušena vykácením přirozené vegetace a jejím nahrazením dopravní stavbou, ačkoliv by v případě této lokality měl být trend opačný (tj. podpora přirozené obnovy porostů včetně dosadby cílových druhů a provádění vhodných revitalizačních opatření). Nadřízený dotčený orgán tak za změněných okolností seznatelně upřednostnil význam existujícího biotopu v břehové části před jeho napojením dopravní stavbou – tj. předmětnou lávkou, neboť považoval za nutné, aby zůstal zachován charakter břehové cesty na píšťanské straně Labe ve stávajícím stavu přírodního charakteru; tedy bez zbudování do tohoto místa svedené objemné rampy stavebního díla.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. Vycházejí z veškerých shora uvedených skutečností je tak dle soudu z odůvodnění revizního závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2023 ve spojení s jemu předcházejícím nesouhlasným závazným stanoviskem AOPK ze dne 9. 9. 2022 seznatelné, na základě jakých skutečností byl konstatován nesouhlas s realizací předmětného stavebního záměru na územní CHKO České středohoří, přičemž revizní závazné stanovisko obsahuje vyličení odvolacích námitek vztahujících se právě k nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK, dále odpovídající a srozumitelné hodnocení nedůvodnosti těchto námitek a současně i předeštění úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly, a to v návaznosti na skutečnosti plynoucí ze spisové dokumentace. Jestliže tedy dotčený orgán a nadřízený dotčený orgán vyhodnotily, že změněná varianta stavebního záměru bude z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny výrazně méně příznivá, dle hodnocení soudu uvedly přezkoumatelným způsobem důvody, které je k tomuto závěru vedly. Zmínil-li k tomu žalobce, že novým záměrem bude dotčeno méně pozemků, jednalo se v rámci projednávané věci o zcela irelevantní skutečnost, neboť toliko určité katastrální či jiné formální rozhraničení pozemků je ve smyslu posouzení samotného vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky orgánem ochrany přírody nevýznamnou okolností.
1. V nadepsaných souvislostech zdejší soud upozorňuje též na fakt, že revizní závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí bylo třeba vnímat komplexně a ve spojení s nesouhlasným závazným stanoviskem AOPK. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska, revizního závazného stanoviska či namítaných rozhodnutí ve věci samé tedy nebylo možno bez dalšího založit toliko na izolovaných tvrzeních, které byly žalobcem zjevně vytrženy z celkového kontextu odůvodnění těchto aktů dotčených a správních orgánů (resp. bez zohlednění všech informací plynoucích z jejich obsahu, jakož i jejich vzájemných souvislostí).
 2. Dle hodnocení soudu tak v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek nadřízeného dotčeného orgánu, který v revizním závazném stanovisku vyslovené závěry jasně a dostatečným způsobem zdůvodnil. Stejně tak lze shledat i ve vztahu k nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK. Dané odborné posouzení tedy naplňuje kritéria přezkoumatelnosti ve smyslu nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu. K tomu je příléhavým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost závazného stanoviska není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být závazné stanovisko odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje jeho přezkum. Pro účely projednávané věci je též případným připomenout, že nepřezkoumatelnost revizního závazného stanoviska nelze spatřovat tam, kde jeho odůvodnění postrádá odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku uplatněnou žalobcem v odvolání. Vypořádání odvolacích námitek totiž může nadřízený dotčený orgán provést také tak, že zaujme určitý právní názor a logicky jej opře o argumenty tento názor podporující, tj. předeště takový názor, který ve svém souhrnu vyvrátí námitky uplatněné v odvolání, přestože neposkytuje jednotlivé odpovědi na každou dílčí otázku. Není tedy povinností nadřízeného revizního orgánu výslovně reagovat na jednotlivosti, kterých se žalobce dožaduje, a každou z nich zvlášť popírat.
 3. Zdejší soud též v kontextu shora poukazované judikatury Nejvyššího správního soudu připomíná, že se v rámci přezkumu závazného stanoviska mohl zabývat pouze tím, zda AOPK (resp. Ministerstvo životního prostředí) při vydávání závazného stanoviska nevybočila z mezí stanovených zákonem a zda řádně zvažovala veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru. Věcný přezkum závazného stanoviska, coby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podkladového rozhodnutí, však nebyl možný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013–38, nebo ze dne 18. 1. 2024, č. j. 9 As 232/2023–37). V postupu dotčeného orgánu, resp. i nadřízeného dotčeného orgánu, jakož ani v postupu správních orgánů rozhodujících ve věci samé, přitom soud za vyvstalých okolností neshledal nezákonnost a současně nepřisvědčil ani povšechnému tvrzení žalobce, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zdejší soud totiž žádný deficit v učiněných skutkových zjištěních pro řádné vyhodnocení věci (resp. pro posouzení rozhodných otázek) neshledal. Ostatně ani sám žalobce nijak konkrétně neoznačil skutečnosti, které neměly být dotčenými či správními orgány v daném případě opomenuty. Soud přitom není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce argumenty nebo dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch.

4. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
5. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. května 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.